

XV Светосавски књижевни конкурс 2007. - Првонаграђени радови

Конкуренија одраслих – поезија

ПРЕДЕЛИ 10 - Lost in Madrid

На кости ми належе тешка
читанка туђине
али има у томе спокојства, безизглед
теши свог сужња
а домаћини су плахи гости
великог света, заједно ровимо
кроз непознато
Фасаде подрхтавају као изнутрице
на помолу је
нешто громогласно
бездан под темељима чека објаву
За то време душа се зноји и нешто
свира
попут безимена ветра
на домак обаие
Тако мумлају глувонеми
Она као да јесте чедо скитње, отима ми
мисли и дан, навире на
накострешени потиљак, усковитиа у дну
ока слану рудачу
Она би да се усправи
узнемирена као химна
Градови сикћу тешки од знања и пузе
напоље из свог оклопа
молећиво се растачу
сурово гризући поља
Леже њихове одбачене бележнице
пуне буновних пролазника

самлевених у светлост, пуне дажда
живинарника, сваког скота
што га разнесе
крв и време
Кад у град зађеш бескористан и хитар
климај главом
сретног мекушца и читај

Момчило Бакрач, Врбас

Конкуренција одраслих – кратка прозна форма

Уљези

Онај сан: ми живимо у старом стану, иако нам је тесан, неудобан и запуштен. Али из неког разлога нећемо да се вратимо у овај нови, без обзира што за тим жудирао. Остајемо тамо. Ја добијам натраг своју собу, са познатим дотрајалим и прашњавим намештајем. У орману још увек ираа нешто устајале, згужване гардаробе коју сам некада носила Тискамо се. Немамо довољно кревета, на зидовима нема тапета, намештај је похабан и јадан. Гломазан климави сто једва стаје у пролазну собу. У прљавој кухињи импровизујемо обед од остатака нараирница, које су игром случаја преостале. Затим долазе рођаци и скромно прослављамо мој рођендан....

Понекад се питам, да ли Ијуди који сада тамо живе срећу наше духове? Осећају ли наше присуство ноћу, када устају по воду, да сперу укус тешких снова који их буде, у том дорау који називају својим.

Тања Милутиновић, Београд

Конкуренција младих – поезија

Умрла реч

На усни песника
страх

Посута ледом
порука
корача у сутра
Пред њом
оронули
степеник краја
преображен
у перо
хвата песника
за прсте

Мирослав Радосављевић, Алексинац

Конкуренција младих – прозна форма

"Запни јаче, псето балканско!"

Сала "Менхетн" није западала за око. То је била онижа зграда с доста прозора и двоја врата. Поред маховине и буђи која се могла наћи по угловима једини украс на зиду био је плакат с натписом: - Презентација: Асинхрони мотор. Парче хартије малог формата није било довољно да привуче пажњу пролазника

Како је моја "нивада" откуцавала десет сати док је на плакату стајало 21.30, улазио сам полако не би ли се шкрипа зарђалих врата утопила у буку која се чула отуда.

Ентеријер ове грађевине нимало се није разликовао од спољашњег изгледа. Одмах надомак врата напазила се велика просторија са стотинак седишта и бином. Додуше, ова сала више је била налик некаквом сеоском позоришту него просторији за презентације ове врсте. Посетиоци су били хијерархијски поређани: од познатих научника, бизнисмена, у првим редовима, до обичних радника, трговаца који су се тискали на крају ове просторије. У овој општој поде/вености и различитости, једни су тврдили, на основу дотадашњих сазнања, да је оно што пише на плакату лаж, други су скретали пажњу на ону модерну пословицу "време је новац", и да није у реду то што излагач касни, док су припадници аристократског слоја из првих редова већ смишљали како би се овај патент могао употребити као јефтинији и бољи погон за возила тако да је изрека "време је новац" добијала сасвим други смисао.

На самом врхунцу ишчекивања, на бину изиђе високи човек у црном оделу на чијим су рукама биле беле рукавице. Његову изузетну грациозност, што је ретко била особина човека посвећеног науци, додатно су чинили фино уштуцани, господствени бркови. Он стаде пред публику, мало се накашља, двапут прошара оштрим погледом и отпоче: - Једног јутра 1885., док сам још увек

радио на ископавању канала за каблове едисонове једносмерне струје, обављао сам своје уобичајене радове ручном бушилицом. Наједном, на рамену осетих ногу и нечији дах за вратом с мирисом пива кад одјекнуше речи: "Запни јаче, псето балканскоГТу застаде Још једном се накашља, мало се загледа у таваницу и отрча у другу просторију док су посетиоци зачуђено бленули. Након пар тренутака он довуче сто на коме се напазила машина чудног облика са металном осовином у средини. Повуче прекидач и осовина поче периодично да се окреће уз заглушујуће звуке трења. Тада излагач разочарено погну главу ослушкујући буку коју је ова чудесна машина производила и рече: - Хвала. Презентација је завршена.

Немања Лазаревић, Сврљиг